

jo fuldstændig rigtigt, men naar man tager Sagen historisk, er Forholdet dog det, at man har ment, at der bør være 100 eller omtrent 100 eller lidt over 100 Medlemmer i Folkethinget, thi den historiske Vej er den, at man først tog 1:12,000, fordi der derved vilde fremkomme omtrent 100 Repræsentanter for Folkethinget, men da man i 1849, som det ærede Medlem nævnte, forudsaa, at man ved Folketællingen i 1850 vilde naae omtrent 1,400,000 Indbyggere eller i det Mindste hen derved, tog man 1:14,000, og da man kom til 1866 og vidste, at nu var Befolkningen stegen saaledes, at man vilde omtrent bevare Tallet 100 ved at tage 1:16,000, gjorde man det.

Enhver vil jo ogsaa indse, at det, der er Hovedsagen, er ikke dette, om der er et vist større eller mindre Antal Medlemmer i Folkethinget, men det, at Landets Dele ere ligeligt repræsenterede, og det er jo ogsaa det, der maa antages at være Grundlovens Mening. Meningen er naturligtvis, at naar man deler Landet i enkelte Kredse, kan den ligelige Repræsentation nok være til Stede fra Begyndelsen, men efterhaanden som Befolkningen stiger forskjellig paa de forskjellige Steder, viser det sig meget ulige, og skal man ikke gjøre det stadig om, maa man finde sig i en saadan Ulighed indenfor visse Grændser, indtil den bliver saa stor, at man ikke længer fornuftigvis kan lade den bestaa. Men skal man ordne Forholdet fra Begyndelsen, eller skal man gjøre en fuldstændig Omordning, saa maa fornuftigvis Hovedsagen være den, at der bliver en ligelig Repræsentation af hele den Befolkning, som skal have sin nærmeste Repræsentation i Folkethinget, altsaa efter hvad vi her ere vant til at kalde den almindelige Valgret. Naar det ærede Medlem sagde, at saaledes gif man ikke frem i 1849, men at da gav man visse Egne af Landet noget Mere, end de efter Folketallet skalde have, og ombendt andre noget Mindre, saa beder jeg undskyld, at jeg maa sige, at man i 1849 netop bar sig saaledes ad, at man gav de Dele af Landet en forøget Repræsentation, som man, efter hvad man vidste om Befolkningens Stigning, maatte antage vilde stige stærkest. Naar de Herrer ville gjøre en Beregning, ville de se, at affurat efter som Befolkningen

var, om ikke i 1850, saa dog i 1851 eller 1852 — jeg huster det ikke nøie i Diebliffet, da det er længe siden, jeg har tænkt derpaa — blev Inddelingen af Landets Kredse, saaledes, at ikke et eneste Amt eller en eneste Øvrighedskreds her i Landet skalde have hverken en mere eller en mindre, end Grundloven havde bestemt i 1849. Man gif altsaa netop den Vej, at man foretog Fordelingen noget anderledes end nødtagtig efter den sidste Folketælling i 1845, men foretog den efter, hvorledes man nogenlunde kunde beregne sig til, at den vilde være i 1850.

Naar jeg nu forøvrigt skal nævne nogle af Hovedprinciperne for Fordelingen og sige, hvorfor jeg ikke anser det Forslag, der foreligger fra det ærede Flertal, for at være brugeligt, saa skal jeg først bemærke, at den første af alle Regler for al mulig Behandling af Tal er overtraadt af det ærede Flertal, den Regel, man lærer, saa snart man begynder paa Addition og de 4 Regningsarter, at man ikke maa behandle uensartede Tal sammen, men at man skal bruge ensartede Tal. Vil man derfor bruge et beregnet Folketal for 1890, saa er det nødvendigt, saavidt det overhovedet staar i menneskelig Magt, at søge at gennemføre dette i alle Tilfælde paa saadanne Punkter, hvor det faar nogen Betydning; ellers kommer man absolut til urimelige Resultater. Ligesaa lidt som man kan lægge 6 Heste og 7 Stole sammen eller trække dem fra hinanden, ligesaa lidt kan man faae noget fornuftigt Resultat, naar man som Hovedtal bruger det formodede Tal for 1890, men i Detaillerne bruger Tal, som aldeles ikke ville have Gyldighed i 1890, men som havde det i 1880. At dette ikke er Noget, jeg her udfaster blot theoretisk, men Noget, der har stor praktisk Betydning, kan jeg strax vise ved blot at tage nogle Kredse af dem, der foreligge i Flertallets Forslag, og jeg tager da naturligvis nogle, hvor Forholdet kommer greslejt frem. Naar vi saaledes gaa til Frederiksberg, vil man se, at det er smukke lige Tal, der staa i dette Forslag, og hvis de Tal vare rigtige, vilde det være overmaade fortræffeligt; men Hemmeligheden er, at de ere ikke virkelige. For Frederiksberg f. Ex. er der opført to Kredse, hver med omtrent 13,000 Indbyggere, men vide De, hvorledes Folketallet der vil se ud i